

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj 21 Gž-643/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, po sutkinji toga suda Mireli Mijoč Kramar, u pravnoj stvari tužitelja Z. h. d.o.o., P. Č., Z., OIB:..., kojeg zastupa punomoćnica D. H. Ž., odvjetnica iz Z., protiv tuženice M. B. iz Z., OIB: ..., koju zastupaju punomoćnici odvjetnici u Zajedničkom odvjetničkom društvu D. J. i M. M. u B., radi isplate, odlučujući o žalbi tuženice protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-2761/21-15 od 16. studenog 2022., dana 27. srpnja 2023.,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tuženice kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-2761/21-15 od 16. studenoga 2022. pod točkom I. i III. izreke.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom pod točkom I. izreke održan je na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika M. J. iz Z., poslovni broj: Ovr-19528/20 od 19. listopada 2020. pod točkom I. u dijelu u kojem je naloženo tuženici isplatiti tužitelju iznos od 220,77 kuna / 29,30 EUR sa zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose kako je to pobliže označeno u izreci, pod točkom II. izreke ukinut je platni nalog sadržan u rješenju javnog bilježnika M. J. iz Z., poslovni broj: Ovr-19528/20 od 19. listopada 2020. pod točkom I. u dijelu u kojem je naloženo tuženici nadoknaditi tužitelju nastali trošak ovršnog postupka u iznosu od 206,25 kuna sa zateznom kamatom tekućom od 19. listopada 2019. do isplate, kao i u dijelu u kojem je naloženo tuženici nadoknaditi tužitelju predvidivi trošak ovršnog postupka u iznosu od 243,75 kuna sa zateznom kamatom tekućom od 19. listopada 2020. godine do isplate, pod točkom III. izreke naloženo je tuženici nadoknaditi tužitelju trošak postupka u iznosu od 1.047,75 kuna / 139,06 EUR-a, sa zateznom kamatom tekućom od 16. studenog 2022. do isplate, a pod točkom IV. izreke odbijen je kao

neosnovan zahtjev tužitelja za platež zatezne kamate tekuće na trošak ovršnog postupka u iznosu od 206,25 kuna za razdoblje od 12. listopada 2020. do 16. studenoga 2022.

2. Protiv prvostupanjske presude pod točkom I. i III. izreke žali se tuženica zbog svih žalbenih razloga iz odredbe čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22, dalje: ZPP), predlaže da ovaj sud prvostupanjsku presudu preinači, podredno ukine.

3. Žalba je neosnovana.

4. Predmet spora u žalbenoj fazi postupka je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 220,77 kuna s pripadajućim zateznim kamatama, na ime neplaćene naknade za usluge sakupljanja, odvoza i odlaganja odvoz komunalnog otpada na adresi u Z., za mjesec studeni i prosinac 2018. i za razdoblje od siječnja do rujna 2019.

5. Presuda ili rješenje kojim se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. ZPP, osim zbog povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 3. ZPP. Stoga ovaj sud nije ovlašten cijeliti žalbene navode koji svojim sadržajem odgovaraju žalbenim razlozima relativno bitnih povreda odredaba parničnog postupka te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

6. Ustavni sud Republike Hrvatske je u više svojih odluka iznio stajalište prema kojemu pogrešna uputa o pravnom lijeku ne može ići na teret stranaka (primjerice odluka broj: U-III-4613/2017 od 19. rujna 2018., U-III-3188/20 od 3. veljače 2021. i dr.), pa se u konkretnom slučaju žalba tuženice treba smatrati pravodobnom.

7. Prvostupanjski sud pobijanu odluku temelji na utvrđenjima i zaključcima:

- da je tužitelj, ranije ovrhovoditelj, podnio kod javnog bilježnika M. J. 14. kolovoza 2020. ovršni prijedlog kojim traži donošenje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave kojim traži od tuženice, ranije ovršenice, isplatu iznosa od 220,77 kuna sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana dospijeća svakog pojedinog računa kako to proizlazi iz ovršnog prijedloga do isplate, kao i troškove ovršnog postupka zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja rješenja o ovrsi do isplate,

- da je javni bilježnik donio rješenje o ovrsi poslovni broj: Ovr-19528/20 dana 19. listopada 2020.,

- da je protiv gore navedenog rješenja o ovrsi tuženica pravodobno podnijela prigovor navodeći da obveza plaćanja javne usluge nije nastala iz razloga trajnog nekorištenja nekretnine sukladno odredbama Uredbe o gospodarenju komunalnim otpadom, a gornju izjavu potvrđuje i nepostojanje podataka očitavanja mjernih uređaja za potrošnju električne energije (isključena), pitke vode nema jer nema priključka, plina nema jer nema priključka ili na drugi način, a u svezi čl. 13 Uredbe, napominje da obveza iz ovrhe nije nastala obzirom da ugovor o korištenju usluge nije sklopljen a niti se može

smatrati sklopljenim jer nije zaprimila izjavu nije zaprimila na korištenje spremnik za primopredaju komunalnih otpada, sve prema čl. 15 Uredbe,

- da tuženica podredno ističe da je navedeni objekt u njezinom vlasništvu u visini $\frac{1}{2}$ odnosno 50% te bi i po tom osnovu terećenje samo nje po bilo kojoj osnovi bilo sporno,

- da je predmet ustupljen ovom sudu na daljnje postupanje sukladno čl. 252 e Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17 i 131/20; dalje: OZ), slijedom čega je sud temeljem odredbe čl. 54. Ovršnog zakona, svojim rješenjem, posl. br. Povrv-2327/20 od 10. lipnja 2021. stavio izvan snage javnobilježničko rješenje o ovrsi poslovni broj Ovrv-19528/20 od 19. listopada 2020. u dijelu kojim je određena ovrha i ukinuo provedene radnje te je odlučeno da će se postupak provesti po pravilima parničnog postupka kao u povodu prigovora protiv platnog naloga,

- da iako uredno pozvana, tuženica nije pristupila na pripremno ročište održano dana

8. studenog 2022., niti je ispričala svoj nedolazak, slijedom čega je sud temeljem odredbe čl. 295 ZPP na prijedlog punomoćnika tužitelja održao pripremno ročište u odsutnosti uredno pozvane tuženice,

- da je sud nedvojbeno našao da je činjenično stanje u dovoljnoj mjeri utvrđeno za donošenje zakonite i pravilne odluke, pa je na istom ročištu zaključio prethodni postupak i proveo glavnu raspravu, te istu zaključio, okončavši postupak u ovoj pravnoj stvari, smatrajući da bi daljnje provođenje postupka stvorilo bespotreban trošak za stranke i dovelo do odugovlačenja postupka,

- da je uvidom u izvadak iz poslovnih knjiga i prijepise utuženih računa prvostupanjski sud utvrdio da se potraživanje tužitelja odnosilo na uslugu odvoza komunalnog otpada za stambeni prostor na adresi u Z., za mjesec studeni i prosinac 2018., kao i za mjesec siječanj, veljaču, ožujak, travanj, svibanj, lipanj, srpanj, kolovoz i rujanj 2019., te da tuženica nije podmirila račune za navedeno razdoblje u sveukupnom iznosu od 220,77 kuna,

- da su računi za utuženo razdoblje glasili na mjesečne iznose od 20,07 kuna, što ukupno iznosi 220,77 kuna,

- da tuženica do zaključenja glavne rasprave nije osporila činjenicu da su mjesečni računi za utuženo razdoblje glasili na iznose naznačene u izvratku iz poslovnih knjiga i prijepise utuženih računa,

- da je sud kod donošenja odluke u ovom predmetu primijenio odredbe Zakona o komunalnom gospodarstvu (Narodne novine, broj 36/95, 70/97, 128/99, 57/00, 129/00, 59/01, 26/03, 82/04, 110/04, 178/04, 38/09, 79/09, 153/09, 49/11, 84/11, 90/11, 144/12, 94/13, 153/13, 147/14, 36/15, u daljnjem tekstu: ZKG),

- da odredba čl. 3. ZKG propisuje da odlaganje komunalnog otpada ulazi u komunalne djelatnosti, dok je čl. 20. st. 1. i 5. istog Zakona propisano da se iz cijene komunalne usluge osiguravaju sredstva za obavljanje komunalnih djelatnosti među kojima se nalazi i odlaganje komunalnog otpada, te da se cijena komunalne usluge plaća isporučitelju usluge, dok je obveznika plaćanja vlasnik nekretnine ili korisnik kada je vlasnik obvezu plaćanja ugovorom prenio na korisnika,

- da je odredbom čl. 10. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o otpadu (Narodne novine, broj 60/08, u daljnjem tekstu ZIDZO/08) izmijenjena odredba čl. 17. st. 2. Zakona o otpadu, na način da je propisano da Grad Z., grad i općina za komunalni otpad iz kućanstva kao kriterij količine iz stavka 1. ovoga članka mogu

primijeniti jedinicu mase ili volumen otpada ili broj članova kućanstva, no, sukladno odredbi članka 57. ZID ZO 2008., do 31. prosinca 2009. za obračun komunalnog otpada mogu primjenjivati i druge obračunske kriterije u skladu sa zakonom kojim se uređuje komunalno gospodarstvo no od 1. siječnja 2010. godine više nije bilo dozvoljeno kao obračunski kriterij primjenjivati površinu stambenog prostora,

- da je smislu Direktive 2008/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća o otpadu, koja je stupila na snagu dana 29. studenog 2008., a implementirana je u hrvatski pravni sustav stupanjem Republike Hrvatske u Europsku uniju 1. srpnja 2013., primjereno da se troškovi raspodjeljuju tako da ta raspodjela odražava stvarne troškove nastajanja otpada i gospodarenja otpadom s obzirom na zaštitu okoliša, načelo „onečišćivač plaća” vodeće je načelo na europskoj i međunarodnoj razini a proizvođač otpada i posjednik otpada trebali bi gospodariti otpadom na način koji jamči visoku razinu zaštite okoliša i zdravlja ljudi,

- da glede navedene Direktive prvostupanjski sud ističe da ista ne sadrži kriterije koji bi se mogli izravno primjenjivati već da sadrži upute država članica na koji će način načela i ideje provesti kroz svoje zakonodavstvo, a koja načela i ideje su sadržani u ZIDZO/08 i Zakona o održivom gospodarenju otpadom (Narodne novine, broj 94/13, 73/17),

- da je odredbom čl. 33. st. 1. Zakona o održivom gospodarenju otpadom, koji je stupio na snagu dana 15. srpnja 2013., propisano da je tužitelj dužan obračunati cijenu javne usluge na način kojim se omogućava primjena načela "onečišćivač plaća", ekonomsko održivo poslovanje te sigurnost, redovnost i kvalitetu pružanja te usluge sukladno odredbama tog zakona, uredbe Vlade Republike Hrvatske i odluke predstavničkog tijela jedinice lokalne samouprave koja sadrži, između ostalog, kriterij obračuna količine otpada, a odredbom stavka 5. istog članka određeno je da tužitelj kao davatelj usluge cjenikom određuje visinu jedinične cijene za masu predanog otpada ili volumen spremnika otpad,

- da je prema odredbi čl. 30. st. 1. tog Zakona, prikupljanje miješanog komunalnog otpada i biorazgradivog komunalnog otpada (koje podrazumijeva prikupljanje tog otpada na određenom području pružanja usluge putem spremnika od pojedinih korisnika i prijevoz tog otpada do ovlaštene osobe za obradu tog otpada) predstavlja javnu uslugu koja se smatra uslugom od općeg interesa (st. 2.), a područje pružanja te javne usluge je područje jedinice lokalne samouprave (st. 3.), da navedenu javnu uslugu u smislu čl. 31. st. 1. tog Zakona mogu obavljati: 1. trgovačko društvo koje osniva jedinica lokalne samouprave i u kojem drži većinski dio dionica, odnosno udjela; 2. javna ustanova koju osniva jedinica lokalne samouprave; te 3. pravna i fizička osoba na temelju ugovora o koncesiji, a korisnik usluge je vlasnik nekretnine, odnosno vlasnik posebnog dijela nekretnine i korisnik nekretnine, odnosno posebnog dijela nekretnine kada je vlasnik nekretnine, odnosno posebnog dijela nekretnine obvezu plaćanja ugovorom prenio na tog korisnika i o tome obavijestio davatelja usluge, sukladno čl. 30. st. 5. istog Zakona.

- da je odredbom čl. 33. st. 1. Zakona o održivom gospodarenju otpadom propisano da je davatelj usluge dužan obračunati cijenu javne usluge iz čl. 30. st. 1. tog Zakona na način kojim se osigurava primjena načela "onečišćivač plaća", ekonomski održivo poslovanje i sigurnost, redovitost i kvaliteta pružanja te usluge sukladno odredbama toga Zakona, uredbe iz čl. 29. st. 10. i odluke iz čl. 30. st. 7. istog Zakona, prema st. 2. iste odredbe, davatelj usluge dužan je korisniku usluge obračunavati cijenu javne usluge iz čl. 30. st. 1. istog Zakona razmjerno količini predanog otpada u

obračunskom razdoblju, pri čemu je kriterij količine otpada masa predanog otpada ili volumen spremnika otpada i broj pražnjenja spremnika, sukladno odluci iz čl. 30. st. 7. istog Zakona, prema st. 4. istog članka, davatelj usluge dužan je u cijenu javne usluge uključiti slijedeće troškove: troškove nabave i održavanja opreme za prikupljanje otpada, troškove prijevoza otpada, troškove obrade otpada i druge troškove propisane uredbom iz čl. 29. st. 10. istog Zakona, a prema st. 5. davatelj usluge, sukladno odredbama st. 1., 2. i 4. tog članka, uredbe iz čl. 29. st. 10. i odluke iz čl. 30. st. 7. istog Zakona, cjenikom određuje visinu jedinične cijene za masu predanog otpada ili volumen spremnika otpada, a cjenik je dužan objaviti na svojoj mrežnoj stranici, rije primjene cjenika, odnosno izmjene cjenika davatelj usluge dužan je pribaviti suglasnost izvršnog tijela jedinice lokalne samouprave na koju se cjenik odnosi (st. 6.).

- da iz navedenog proizlazi da cjenik davatelja usluge mora biti u skladu s uredbom iz čl. 29. st. 10. Zakona o održivom gospodarenju otpadom, kojom Vlada Republike Hrvatske propisuje način gospodarenja komunalnim otpadom u vezi obveza propisanih u čl. 28. i čl. 29. istog Zakona, granične količine miješanog komunalnog otpada za određena razdoblja i način obračuna poticajne naknade za smanjenje količine miješanog komunalnog otpada, kao i s odlukom iz čl. 30. st. 7. tog Zakona koju donosi predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave o načinu pružanja javnih usluga iz st. 1. iste odredbe koja sadrži elemente propisane u toč. 1.-7. iste odredbe,

- da tužitelj tijekom postupka ističe kako obračun naknade za odvoz komunalnog otpada temelji na Općim uvjetima poslovanja tužitelja od 13. ožujka 2015. i izmjene i dopune Općih uvjeta od 4. prosinca 2015. na način da je visina naknade za odvoz komunalnog otpada u utuženom razdoblju dobivena umnoškom zaduženog volumena od 120 litara, broja mjesečnih odvoza i cijene od 0,09622 kn/l, s time da je tuženici također priznat popust od 10,89 kn sukladno Odluci o popustima prema korisnicima usluga prijevoza i zbrinjavanja miješanog komunalnog otpada iz kategorije fizičkih osoba u smislu odredbe čl. 20 dopune Općih uvjeta koja propisuje da ukupna naknada za prijevoz i zbrinjavanje miješanog komunalnog otpada se određuje umnoškom zaduženog volumena spremnika za miješani komunalni otpad, broja njegovih odvoza u tijeku jednog mjeseca i naknade za preuzimanje jedne litre miješanog komunalnog otpada, a za pojedinog korisnika iz skupine 1 navedeni se ukupni iznos množi sa njegovim pripadajućim udjelom, a u svezi odredbe čl. 4 izmjena i dopuna Općih uvjeta koji određuje da minimalno zaduženi volumen po korisniku iznosi 50 litara (uz odstupanje od 10% ovisno o tehničkim uvjetima),

- da je uvidom u prijepise utuženih računa utvrđeno da se isti odnose na utuženo razdoblje za period od studenog 2018. do rujna 2019. te da se na njima nalazi pod opisom usluge termin "volumen 8 l" kao i termin "broj mjesečnih odvoza" od 8 mjesečno, uz cijenu od 0,09622 kn/l, sve s PDV-om od 13%, umanjeno za popust od 43,82 kn,

- da iz navedenih odredbi Zakona o održivom gospodarenju otpadom proizlazi da se cijena obračunava razmjerno količini predanog otpada u obračunskom razdoblju, pri čemu je kriterij količine otpada u obračunskom razdoblju masa predanog otpada ili volumen spremnika otpada i broj pražnjenja spremnika te da svako predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave donosi odluku o kriteriju obračuna količine otpada, što znači da svaka jedinica lokalne samouprave zadržava pravo na odabir kriterija za obračun količine otpada pri čemu se kao kriterij količine otpada može uzimati masa

predanog otpada ili volumen spremnika otpada, a kao drugi kriterij broj pražnjenja spremnika,

- kako prema tome volumen spremnika otpada predstavlja jedan od zakonom dopuštenih kriterija utvrđivanja količine otpada, prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj obračun usluge u utuženom razdoblju, izvršio sukladno odredbama Zakona o održivom gospodarenju otpadom, slijedom čega sud je prvostupanjski sud utvrdio da je naplata usluge izvršena prema načelu "onečišćivač plaća",

- da osnova tužbenog zahtjeva proizlazi iz čl.20.st.5. ZKG prema kojem je obveznik plaćanja vlasnik nekretnine ili korisnik kad je vlasnik obvezu plaćanja prenio na korisnika,

- da prema čl. 4. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, 45/08, 125/11, 78/15, dalje u tekstu: ZOO),u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja,

- da je prema čl.10.st.1. ZOO sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju svoje obveze postupati s pažnjom koja se u pravnom prometu zahtjeva u odgovarajućoj vrsti obveznih odnosa (pažnja dobrog gospodarstvenika, odnosno pažnja dobrog domaćina),

- da je prvostupanjski sud uvidom u izvod iz poslovnih knjiga, prijepisa utuženih računa, kao i u izvod iz registra matičnih podataka tužitelja neprijeporno utvrdio da je tuženica bila evidentirana kao prijavljeni korisnik usluge odvoza komunalnog otpada za stambeni prostor na adresi u Z., za utuženo razdoblje počev od 1. studenoga 2018., to je sud nedvojbeno utvrdio pasivnu legitimaciju na strani tuženice, a time i obvezu tuženice na plaćanje predmetne komunalne usluge za utužene račune koji se odnose na utuženo razdoblje za koji ju tereti tužitelj u ovom postupku, neovisno o činjenici što je uz tuženicu kao korisnik nekretnine naznačen i Z. P., budući je u konkretnom slučaju riječ o solidarnoj obvezi te je stoga tužitelj ovlašten utužiti bilo kojeg od evidentiranog korisnika,

- da je tuženica kao evidentirana korisnica tužiteljeve usluge prema čl. 3. Pravilnika bila dužna tužitelju u roku od 8 dana dojaviti sve promjene vezane uz matične podatke korisnika usluge, što izričito obuhvaća i promjenu koje se odnose na činjenicu korištenja nekretnine od strane korisnika objekta, no koju činjenicu međutim tuženica nije dokazala do okončanja postupka u smislu čl. 219 ZPP,

- da obveza tuženice kao evidentiranog korisnika usluge u utuženom razdoblju da podmiri ispostavljene račune prestaje tek kad tužitelja obavijesti o tome da više nije korisnik usluge pa je sud stoga utvrdio je prigovor tuženika neosnovan u odnosu na navedeno,

- da bi prigovor tuženice da ona nije koristila uslugu odvoza otpada u utuženom razdoblju uslijed nekorištenja nekretnine i nepodobnosti za stanovanje zbog nedostataka priključaka bio od značaja za meritum spora samo u slučaju da je tuženica pravodobno obavijestila tužitelja o činjenici nekorištenja nekretnine uslijed činjenice da ne boravi na toj adresi (i uslijed koje okolnosti ne proizvodi otpad), a koju činjenicu nije ničim dokazala,

- da iz prijepisa utuženih računa proizlazi način obračuna naknade za isporuku komunalnog otpada dok je iz utuženih računa razvidan broj pražnjenja spremnika za ... za tuženicinu adresu, a da tuženica do zaključenja glavne rasprave nije podastrla sudu niti jedan dokaz u smislu odredbe čl. 219 ZPP da je podnosila prigovore na utužene račune iz kojih bi proizlazilo da ispostavljeni računi ne odražavaju stvarni

odvoz otpada u njezinom prostoru (niti se je pozvala na činjenicu da je podnosila takve prigovore) u smislu čl. 73 st. 1 Općih uvjeta,

- da je prvostupanjski sud primjenom odredbe čl. 20. st. 5. ZKG utvrdio visinu obračunate naknade za odvoz otpada za predmetni stambeni prostor za utuženo razdoblje temeljem izvotka iz poslovnih knjiga tužitelja, kao i temeljem utuženih računa,

- da izvadak iz poslovnih knjiga i prijepis utuženih računa, u svrhu dokaza predstavljaju vjerodostojne isprave u smislu odredaba Ovršnog zakona, uz koje zakon veže presumpciju istinitosti i autentičnosti, i čija vjerodostojnost nije ničim dovedena u pitanje za vrijeme trajanja ovog postupka,

- da tuženica tijekom postupka nije podastrla sudu niti jedan dokaz u smislu odredbe čl. 219. ZPP iz kojeg bi proizlazilo da je podmirila utuženo potraživanje za isporučenu uslugu za utuženo razdoblje, bilo u cijelosti ili djelomično, na što ju također obvezuju odredbe čl. 342. st. 1. ZOO.

8. Polazeći od navedenih utvrđenja prvostupanjski sud je utvrdio da je izdani platni nalog djelomično osnovan pa ga je u tom dijelu održao na snazi i presudio kao u točki I. izreke prvostupanjske presude. Prvostupanjski sud je ukinuo platni nalog za troškove ovršnog postupka budući da će sud o istima odlučiti zajedno sa troškovima parničnog postupka, a što je u skladu sa zaključkom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 2. lipnja 2017.

9. Žalbeni prigovori tuženice vezano za postojanje obveze se svode na osporavanje činjeničnog stanja kojeg je utvrdio prvostupanjski sud i u tom smislu predložene i provedene dokaze. Međutim, kako je već istaknuto, žalbeni prigovor nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja u ovom sporu male vrijednosti nije dopušten.

10. Budući da tuženica u žalbi ne osporava da bi njezina obveza plaćanja (ukoliko bi postojala) bila solidarna, radi se, dakle, o primjeni odredbe čl. 70. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine, broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09 - dalje: ZVDSP) koja propisuje da ako bi na bilo kojem temelju odgovarajući suvlasnički dio nekretnine zajedno s vlasništvom određenoga posebnoga dijela stekle dvije ili više osoba kao suvlasnici ili zajednički vlasnici, sva će prava i dužnosti u svezi s vlasništvom toga posebnoga dijela nekretnine oni moći izvršavati samo solidarno, pa će se u odnosu prema trećima i prema ostalim suvlasnicima iste nekretnine uzimati da su jedna osoba, kako glede upravljanja cijelom nekretninom, tako i svih ostalih prava i obveza iz ove glave zakona, a u vezi odredbe čl. 66. st. 4. ZVDSP koja propisuje da kad je uspostavljeno vlasništvo posebnoga dijela nekretnine na nekom njezinom suvlasničkom dijelu, pravne odnose glede te nekretnine uređuju posebna pravila iz ove glave Zakona, a podredno opća pravila o suvlasništvu. Znači, ne primjenjuje se odredba čl. 38. st. 2. ZVDSP, kojom je propisano da plodovi i druge koristi od cijele stvari, kao i troškovi i tereti se dijele među sve suvlasnike razmjerno veličini njihovih suvlasničkih dijelova, ako se drugačije ne sporazumiju. Odredbom čl. 43. st. 1. ZOO propisano je da svaki dužnik solidarne obveze odgovara vjerovniku za cijeli dug i vjerovnik može zahtijevati njegovo ispunjenje od koga hoće sve dok ne bude potpuno ispunjen, ali kad jedan dužnik ispuni dug, obveza prestaje i svi se dužnici oslobađaju.

11. Odluka o trošku donesena je pravilnom primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15 i dr), s tim da ju tuženica posebno niti ne osporava.

12. Zbog svega navedenog valjalo je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP odbiti žalbu tuženice kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

U Zagrebu 27. srpnja 2023.

Sutkinja:
Mirela Mijoč Kramar, v.r.